

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 318/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2011 doručená sťažnosť M. V., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011, ktorou žiadal vydať tento nález:

„I. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 10.2.2011 sp. zn. 8 Co 295/2010-132, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 30.7.2010 sp. zn. 11 C 220/2008-98, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.2.2011 sp. zn. 8 Co 295/2010-132 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Nitre je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania vo výške 154,58 € do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. H. č. ... “

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, sťažovateľ sa domáhal ako žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Levice (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 220/2008 proti A. S. (ďalej len „žalovaný“) za účasti vedľajšieho účastníka S. (ďalej len „vedľajší účastník“) určenia rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú pracovným úrazom a žiadal, aby súd určil, že za poškodenie zdravia sťažovateľa je zodpovedný žalovaný zamestnávateľ v rozsahu 100 %. Rozhodovanie o tomto návrhu bolo uznesením okresného súdu č. k. 7 C 131/2004-80 z 10. novembra 2008 vylúčené na samostatné konanie z konania okresného súdu sp. zn. 7 C 131/2004, v ktorom sa žalobca pôvodne domáhal proti žalovanému za účasti vedľajšieho účastníka náhrady škody z pracovného úrazu (240 000 Sk), mimoriadneho zvýšenia bolestného (1 916 250 Sk) a mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia (9 375 000 Sk) s príslušenstvom. Z posudkov o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia N. K. zo 14. septembra 2004 vyplýva, že sťažovateľ pri úraze vo veku 28 rokov utrpel rozdrvenie miechy, zlomeninu 12. hrudného stavca s vyklbením a pretrhnutie Achillovej šľachy s tým, že nie je plne sebestačný vo všedných denných úkonoch, je odkázaný trvale na používanie invalidného mechanického vozíčka, nie je schopný žiť normálnym pohlavným životom, trpí zápalmi močových ciest pri inkontinencii, nedomykavosťou ritných zvieračov, poúrazovým obmedzením hybnosti chrbtice, bolesťami, unikaním moča, psychickým strádaním a poúrazovou paraplégiou. K

pracovnému úrazu malo dôjsť tak, že 2. apríla 2004 sťažovateľ ako zamestnanec žalovaného pri tankovaní traktora ZŤS 12145 EVČ ... na hospodárskom dvore N. naštartoval cez otvorené dvere kabíny motor, následkom čoho sa traktor dostal do pohybu a sťažovateľa kolesom pritlačil o čerpace zariadenie. K pohybu traktora došlo (podľa tvrdenia sťažovateľa) z dôvodu, že nebol vybavený funkčným zariadením na zabránenie spustenia motora pri zaradenom prevodovom stupni, a žalovaný napriek tomu poveril sťažovateľa prácou na takomto traktore. K vylúčeniu časti predmetu konania na samostatné konanie vedené okresným sudom pod sp. zn. 11 C 220/2008 došlo potom, ako okresný súd pre nedostatok právomoci zastavil konanie v časti nároku o náhradu škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v základnej výške (teda okrem nároku na zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, o ktorom má súd právomoc konať) a postúpil vec na rozhodnutie vedľajšiemu účastníkovi (uznesením č. k. 7 C 131/2004-37 z 21. decembra 2006), ktorý sťažovateľovi nárok na úrazový príplatok nepriznal s poukazom na to, že ak sa zamestnávateľ celkom zbaví zodpovednosti za škodu na zdraví zamestnanca, nevzniká zamestnancovi nárok na žiadne úrazové dávky, a rozhodnutiami č. 300-510/2008, 1108030894 a č. 300-511/2008, 1108030895 z 22. augusta 2008 rozhodol o tom, že žalobca nemá nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom poukázal na to, že sťažovateľ nedoručil pobočke vedľajšieho účastníka doklad o podaní návrhu na súd vo veci určenia miery zavinenia poškodeného a rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu v dôsledku pracovného úrazu. Potom, ako sťažovateľ preukázal vedľajšiemu účastníkovi, že takýto návrh súdu podal, bolo konanie vedené vedľajším účastníkom prerušené. Podľa tvrdení sťažovateľa určenie miery jeho zavinenia žalovaným v rozsahu 100 % neobstojí, pretože príčinou vzniku škody na zdraví sťažovateľa bol chybný stav traktora, sťažovateľ nebol žalovaným preškolený, k pracovnému úrazu došlo v deň nasledujúci po nástupe sťažovateľa do pracovného pomeru. Zamestnávateľ v takýchto prípadoch zodpovedá aj za prostú náhodu (objektívna zodpovednosť) a k liberácii môže dôjsť iba v prípade zavineného protiprávneho konania zamestnanca. Nezaškolený sťažovateľ konal tak, ako bolo u žalovaného bežnou praxou, a nebol upozornený na poruchu traktora.

Žalovaný sa bránil tým, že sťažovateľ bol riadne poučený, pracovný úraz bol zapríčinený hrubým porušením bezpečnostných predpisov, počas tankovania naštartoval

motor traktora, traktor pritom nezaistil proti pohybu, a to ani zatiahnutím ručnej brzdy, a konal navyše v rozpore s návodom na obsluhu traktora. Preto bol žalovaný toho názoru, že sa zodpovednosti za škodu na zdraví sťažovateľa zbavil. Vedľajší účastník poukázal na to, že konanie sťažovateľa bolo zjavne ľahkomyselné, zavinené a protiprávne, čo vyplýva aj zo šetrenia Inšpektorátu práce Nitra (ďalej len „inšpektorát práce“). Z obsahu protokolu č. INA-6-21-2/P-J42-04 z 11. mája 2004 inšpektorátu práce (ďalej len „protokol“) vyplýva, že inšpektorátom práce boli zistené nedostatky, a to tak na strane sťažovateľa (konal v rozpore s návodom na obsluhu traktora, hoci s ním bol oboznámený), ako aj na strane žalovaného (poveril sťažovateľa prácou na traktore s nefunkčným zariadením na zabránenie spustenia motora pri zaradenom prevodovom stupni). Vedľajší účastník bol preto toho názoru, že bezpečnostné predpisy porušil aj žalovaný, a tak mieru zavinenia majú obaja účastníci, súd by ju mal určiť a vedľajší účastník na základe rozhodnutia súdu bude môcť pokračovať v prerušenom konaní vedenom pred ním.

Okresný súd o návrhu sťažovateľa na určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú pracovným úrazom, ktorým sťažovateľ žiadal, aby súd určil, že za poškodenie zdravia sťažovateľa je zodpovedný zamestnávateľ v rozsahu 100 %, rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 220/2008-98 z 30. júla 2010 tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ pracoval u žalovaného v pracovnom pomere (pracovná zmluva), ako aj to, že sťažovateľ sa zúčastnil školenia o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (1. apríla 2003) a aj to, že z návodu na obsluhu traktora výslovne vyplýva, že dopĺňať pohonné hmoty možno len pri zastavenom chode motora (bod 20 návodu na obsluhu). Okresný súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru cestnej dopravy a strojárstva, ktorý v znaleckom posudku predloženom okresnému súdu dospel k záveru, že s časovým odstupom už nie je objektívne možné posúdiť technický stav traktora ani funkčnosť parkovacej (ručnej) brzdy a ani príčinu nefunkčnosti zariadenia na zabránenie spustenia motora, resp. jeho existenciu. Okresný súd preto uzavrel, že jedinou príčinou ťažkého pracovného úrazu sťažovateľa bolo hrubé porušenie právnych predpisov z oblasti bezpečnosti práce a návodu na obsluhu traktora zo strany sťažovateľa, pričom sťažovateľ traktor nezaistil proti pohybu ani ručnou brzdou a nepresvedčil sa o tom, či nie je zaradená rýchlosť (z návodu na obsluhu traktora je zrejmé, že pred naštartovaním motora je potrebné

sa presvedčiť, či je traktor dobre zabrzdzený a páka riadenia je v neutrále). Okresný súd sa nestotožnil so záverom inšpektorátu práce, podľa ktorého žalovaný poveril sťažovateľa prácou na traktore s nefunkčným zariadením na zabránenie spustenia motora, pretože takúto skutočnosť nepotvrdil ani ustanovený znalec. Žalovaný naplnil liberačný dôvod podľa § 196 ods. 1 Zákonníka práce.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktorým navrhol zmeniť rozsudok okresného súdu a žalobe vyhovieť s poukazom na to, že okresný súd nesprávne posúdil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil [§ 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku]. Poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že podstatnou príčinou vzniku škody bolo spustenie motora, ktorý nemal funkčné zariadenie na zabránenie pohybu traktora (ktoré bolo povinnou súčasťou traktora), teda chybný stav traktora – aj zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že ak by bol traktor v bezchybnom technickom stave, nemohlo by dôjsť k jeho pohybu. Už len v dôsledku toho sa žalovaný nemohol zodpovednosti zbaviť. Žalovaný sťažovateľa neupozornil na túto poruchu traktora, čo je potvrdené aj protokolom inšpektorátu práce, v ktorom sa konštatuje, že poverenie prácou sťažovateľa zo strany žalovaného bez overenia technického stavu traktora žalovaným je v rozpore s právnymi predpismi. Okresný súd nezistil skutočnú náplň školenia o bezpečnosti práce, ktoré sťažovateľ u žalovaného mal absolvovať. Boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 195 Zákonníka práce), a naopak, neboli preukázané predpoklady (úplnej ani čiastočnej) liberácie žalovaného z jeho zodpovednosti (§ 196 ods. 1 a 2 v spojení s § 196 ods. 3, 4 a 5 Zákonníka práce), pretože v konaní nebolo preukázané, že by niektorá z tam uvedených skutočností bola jedinou príčinou škody.

Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a trovy konania nepriznal žalovanému ani vedľajšiemu účastníkovi.

Sťažnosť doručenú ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sťažovateľ odôvodnil tým, že tento rozsudok je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, hlboko zasahuje do práv sťažovateľa a popiera samotné princípy právneho štátu a nevysporiadal sa s dôvodmi sťažovateľovho odvolania. Mylný je názor krajského súdu, keď opísal postup

štartovania, ktorý nebol predmetom sporu, ale ani vadou stroja – vadou stroja neboli problémy so štartovaním, ale nefunkčné zariadenie na zabránenie spustenia motora pri zaradenom prevodovom stupni. Príčinou úrazu bolo spustenie motora, ktorý mal nefunkčné zariadenie na zabránenie spustenia motora pri zaradenom prevodovom stupni, ktoré malo zabrániť pohybu traktora (povinný bezpečnostný prvok), teda chybný stav stroja. Ide o nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, keď na správne zistený skutkový stav bol súdom aplikovaný správny právny predpis, avšak bol nesprávne vyložený. Ani krajský súd sa nevysporiadal s právne záväznou skutočnosťou, a to, že pokiaľ by bol traktor vybavený funkčným zariadením na zabránenie spustenia motora, tak by aj pri nesprávnom postupe štartovania sťažovateľom k pracovnému úrazu nedošlo. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti zopakoval svoje argumenty uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011 jednak v dôsledku toho, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, a jednak z dôvodu, že rozhodnutie založil na takej aplikácii právnych noriem, ktorá popiera ich účel a pravidlá ústavne konformného výkladu.

Krajský súd rozsudok č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011 odôvodnil takto:

«Odvolačí súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP, v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 a § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť, keď súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a vec správne posúdil i po právnej stránke.

Odvolačí súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, na toto ako na svoje vlastné iba poukazuje a preto ho opakovať nebude v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP.

K veci odvolací súd iba dodáva:

... súd prvého stupňa v dostatočnej miere vec právne posúdil z hľadiska ust. § 195 a § 196 Zák. práce. Aj odvolací súd má za to, že jedinou a priamou príčinou škody na zdraví navrhovateľa bolo, že štartoval traktor stojac mimo vozidla, pri jeho tankovaní, t. j. neštartoval v súlade s návodom na obsluhu, podľa ktorého sa mal skôr ako naštartuje presvedčiť, či je traktor dobre zabrzdený.

Za daných okolností potom tvrdenie navrhovateľa, že bez zariadenia na zabránenie spustenia motora traktora pri zaradenom prevodovom stupni je traktor nefunkčný a táto nefunkčnosť je v príčinnej súvislosti so vznikom škody na zdraví navrhovateľa je právne neopodstatnené.

K úrazu navrhovateľa nedošlo v dôsledku „nefunkčnosti“ traktora, ale v dôsledku nesprávneho štartovania traktora navrhovateľom, a to v rozpore s návodom na obsluhu vozidla.

Návod na obsluhu vozidla v jeho časti „postup štartovania“ jasne uvádza:

- 1. Zošliapnite pedál spojky, páku riadenia dajte do polohy neutrál,*
- 2. Páku násobiča krútiaceho momentu (obr. 19/2) preradte do polohy „korytnačka“ a páku otáčok vývodového hriadeľa (obr. 14/4) do polohy neutrál.*
- 3. Nastavte nulovú dávku paliva a štartujte 10s.*
- 4. Po prestávke 5s nastavte maximálnu dávku paliva. Štartujte počas 20s. Ak sa motor nepodarí naštartovať, opakujte jednotlivé štarty 3 x vždy po 5 s.*

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ by bol navrhovateľ štartoval vozidlo s súlade s návodom, sediac na mieste vodiča (viď 1/ zošliapnite pedál spojky...) a nestál by vedľa

traktora a načiahnutím ruky by nespúšťal štartér, nebol by nastal dôsledok – pritlačenie navrhovateľa traktorom o čerpacie zariadenie a teda poškodenie zdravia navrhovateľa. Pokiaľ by aj boli pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že nebol zaškolený, tieto skutočnosti by nemali za dôsledok za daných okolností objektívnu zodpovednosť odporcu ako zamestnávateľa navrhovateľa v zmysle § 195 ods. 1 Zákonníka práce. Spôsob štartovania vozidla nie je iba povinnosťou pracovníka vyplývajúcou z návodu na obsluhu, ale tiež jednou zo základných vedomostí – gramotností – vodiča súvisiacich s poznatkami nadobudnutými v autoškole, ktorú navrhovateľ ako držiteľ vodičského preukazu absolvoval.

Tvrdenia navrhovateľa o „nefunkčnom“ traktore, ktorý bol príčinou jeho úrazu, považuje odvolací súd za absurdný výklad príčinnej súvislosti za situácie, keď navrhovateľ je „vodič, absolvent autoškoly a dlhoročný sezónny pracovník na traktore“ a nie neškolený laik.

Konanie navrhovateľa nebolo bežnou neopatrnosťou a nemožno ho hodnotiť ani ako konanie vyplývajúce z rizika práce.

Pokiaľ sa týka školení pracovníkov u odporcu, navrhovateľ sa snaží i túto povinnosť odporcu dostať do roviny merateľných hodnôt intelektu poškodeného pracovníka, teda, či „navrhovateľ pochopil obsah školení“.

Ak by sa mal súd s touto úvahou zaoberať, musí opätovne uviesť tak, ako to už bolo uvedené vyššie, že pochybenie navrhovateľa pri štartovaní, v dôsledku ktorého utrpel úraz a v dôsledku ktorého sa odporca ako zamestnávateľ zbavil zodpovednosti celkom, bolo elementárnou chybou, ktorú nemôže urobiť vodič ani so „základným vzdelaním“ v tejto profesii, t. j. pri získaní vodičského preukazu.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby

zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil, t. j. otázku naplnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu a predpokladov liberácie. Takto krajský súd reagoval na jednotlivé čiastkové tvrdenia sťažovateľa, ktorými sťažovateľ poukazoval na naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu a nenaplnenie predpokladov liberácie žalovaného. Krajský súd neponechal teda bez povšimnutia žiadny z odvolacích argumentov sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu však ďalej tvrdil, že tento je založený na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V tomto prípade nešlo o prípad tak, ako to naznačuje sťažovateľ, v ktorom by krajský súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Krajský súd naopak dôsledne zvažujúc predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu na strane sťažovateľa a predpoklady liberácie žalovaného z jeho objektívnej zodpovednosti poskytol ochranu právam účastníkom v ústavou i zákonom predpokladanej kvalite. V tomto prípade od krajského súdu ani účel zákona alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov nevyžadovali vykladať aplikované zákonné predpisy inak, ako to urobil krajský súd.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, neobstojí sťažnosť sťažovateľa ani v tejto časti.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Na základe toho ústavný súd konštatuje, že rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 295/2010-132 z 10. februára 2011 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľa preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011